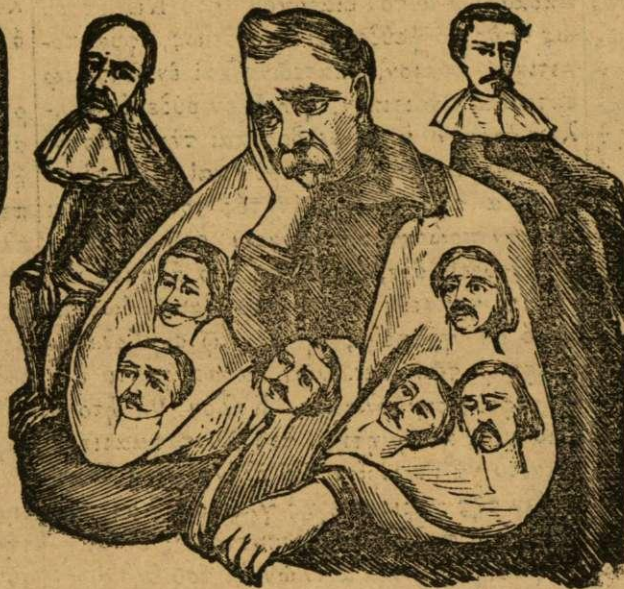

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ ἰδέ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΘΕΑΤΡΟΥ.

Ἄρθρον δεύτερον.

Οἱ πάντες ἐτελειοποιήθημεν ἐν τῷ πολιτικῷ, καὶ ἐφιστῶμεν ὄλην ἡμῶν τὴν διάνοιαν καὶ ὡς τυφλοὶ ὀρέγομεν τὰς χεῖράς μας πρὸς πᾶν προερχόμενον ἐκ τῆς σοφῆς Εὐρώπης, μὴ ρίπτοντες οὐδὲ ἐν βλέμμα εἰς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας τὰς σελίδας, καὶ σαρδῶνιον γελῶντες πρὸ τῶν προγονικῶν διδασκῶν, καὶ νομίζοντες ταύτας ὡς κακῶν γραιδίῳ μαγγανεύματα. Σήμερον θεωρεῖται πλοῦς καὶ ἀγροῖκος ὁ μὴ συχνάζων εἰς τὸ γαλλικὸν θέατρον, ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν τολμήσαντα νὰ ἐπέλθῃ θρασὺς κατὰ τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, καὶ νὰ παραστήσῃ τὰ αἰσθητικὰ τοῦ ὕψ' ὄλην τὴν εἰδεχθῆ αὐτῶν μορφήν· ἐν τῷ ἅμα λάβρος θὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ ἡ ἐταιρία τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ, καὶ ἐπὶ πολὺ θὰ τῷ ψάλλῃ τὸν ἀναβαλλόμενον, ἀποκαλοῦσα αὐτὸν ἡμιβάρβαρον, χυδαῖον, ἀνάγωγον καὶ διαστροφέα παντός καλοῦ καὶ ωραίου. Οὕτω δὲ τὸ γαλλικὸν θέατρον προσλαμβάνον ὁσημέραι πλει-

οῦς ἐνθέρμους ὑπερασπιστὰς, αἶρει γὰρ κεφαλὴν καὶ κατακλύζει μὲ Ὀφρεμπάχεια ἄσματα τὸν ἑλληνικὸν κόσμον· ἐκρίζουν δὲ πᾶν ὠραῖον ἄνθος ἐκ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, παραλύει τὴν ἠθικὴν καὶ διαφθεῖρει καὶ ἀποστρεβλοῖ τὴν καρδίαν τῆς μαθητιώσης νεότητος, ἧτις κατὰ φυτικὸν νόμον ῥέπει πρὸς τὰς ἡδονάς. Ἡ μὴ νομίζετε, ὅτι δὲν δύνανται νὰ διαφθεῖρωσι ψυχὰς τὰ ἀσελγῆ ἐν τῷ θεάτρῳ θεάματα; Τὸ θέατρον ἔχει ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ πρὸς τὴν διαμόρφωσιν χρηστῶν καὶ ἐναρέτων πολιτῶν· τὸ θέατρον συνδέεται ἀδιασπᾶσως μετὰ τῆς πολιτείας, καὶ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον αὐτῆς μέρος· εἶνε σχολεῖον διδάσκον διὰ ζώσης φωνῆς καὶ ἀποκαλύπτον ἕνα κόσμον, μίαν κοινωνίαν. Εἰς οἷαν κατάστασιν εὐρίσκεται τὸ θέατρον, εἰς τοιαύτην καὶ ἡ πολιτεία· τὸ θέατρον διδάσκει, νοουθετεῖ, ἐξημερώνει τὰ ἦθη, διαφωτίζει τὴν πολιτείαν, παράγει καὶ ἀνυψοῖ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τὴν ἀληθῆ ποίησιν, διατηρεῖ τὴν θρησκευτικὴν ἀκμάζουσαν, ἐμπνέει τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην, καὶ διανοίγει

τῆς καρδίας τὰ βλέμματα πρὸς τῆς πατρίου γλώσσης τὸ φῶς. Ἐν τῷ θεάτρῳ χαλινάγονται τὰ πάθη, ἐξευγενίζεται ἡ καρδία καὶ ἡμεροῦται τὸ πνεῦμα, δικαίως δὲ σοφός τις ὠνόμασε τὸ θέατρον δεύτερον μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν σπουδαστήριον.

Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς διὰ τοῦ θεάτρου ἀνεδείκνυεν Αἰσχύλους καὶ Σοφοκλεῖς, δι' αὐτοῦ διεμόρφωσε χρηστοὺς καὶ γενναίους πολίτας, καὶ παρήγαγε Σαλαμινομάχους καὶ Μαραθωνομάχους· τὸ θέατρον ἐθεώρει ὡς τὸ κάλλιστον αὐτῆς σπουδαστήριον, καὶ εἶχεν αὐτὸ ὡς κύριον μέλημα. Ἡ νεωτέρα ὁμως Ἑλλάς, ἐκπολιτισθεῖσα διὰ τοῦ Φραγκισμοῦ, θεωρεῖ τὸ θέατρον ὡς ἀπλὴν τινὰ διατκέδασιν καὶ τέρψιν· ἐν τῷ θεάτρῳ γίνονται συνεντεύξεις, ὄνειρα καὶ σχέδια μεγάλα· ἐν αὐτῷ γίνεται ἡ ἀμιλλα πρὸς τὸν συρμόν, ἀνταλλάσσονται τὰ ἐρωτικὰ βλέμματα, πλημμυρίζουσιν οἱ χαριεντισμοὶ, ἀγρεύονται αἱ πολυφέρνοι νύμφαι, καὶ πολιορκοῦνται οἱ γαμβροί. Καὶ ὁμως δαπανῶνται πολλὰ χιλιάδες δραχμῶν διὰ τὸ θέατρον, καὶ ὁ δυστυχῆς λαὸς πληρώνει ὑπερόγκους φό-

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΦΑΝΑΡΙΩΤΗΣ.

Ὅλοι, ὀλοι μὲ φωνάζουν καὶ μὲ λέγουν Φαναριώτην,
 Κ' ἐγὼ κάμνω τὸν μεγάλον καὶ γενναῖον πατριώτην.
 Μὲ τὸν βαγαποντικὸν μου κ' Ἰσουητικὸν μου τρόπον
 Περιπαίζω ἕναν κ' ἄλλον καὶ πλουτίζω χωρὶς κόπον.
 Πότε μ' ἕνα πότε μ' ἄλλο τὸ πουγγί μου πάντα ἔχει
 Ὅσα μ' εἶνε ἀναγκαῖα... δόξα ὁ παρὰς νὰ ἔχη!

Λέγω ἕξαρνα πῶς ἔβρηκα εἰς τὴν Πάρο ἢ τ' Ἀνάφι
 Διὰ ἀρχαῖα μεταλλεῖα ὅπου βγάζουν χρυσάφι,
 Καὶ φωνάζω μὲ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο κατεργάρη
 Πῶς ἐκεῖνος ὅπου τρέξῃ μετοχαῖς πολλαῖς νὰ πάρῃ,
 Τὸ πολὺ εἰς ἕνα χρόνον δίχως ἄλλο θὰ πλουτίσῃ,
 Καὶ ἑκατομμυριούχος καὶ αὐτὸς θὰ καταντήσῃ.

Περπατῶ, καὶ ὄλη ἡμέρα πρῶι, βράδῳ, μεσημέρι
 Φορῶ γάντια ἔς τὸ κομψό μου καὶ εὐγενικό μου χέρι,
 Καὶ γελῶ, καὶ χαμαρώνω, κ' ὅπου εἶμαι, ὅπου πάω
 Τεντωμένος, κορδωμένος, τὰ φρατζέζικα ἡμιλάω,
 Καὶ νομίζω πῶς χωριάτης καὶ ἀπλοῦς θὰ καταντήσω,
 Ἐὰν μιὰ στιγμὴ τὴν γλώσσα τὴν ἑλληνικὴ ἡμιλήσω.

Τὸν μπακάλη, τὸν τσαγκάρη, τὸν ψωμά, τὸν καπνοπώλη,
 Τὸν μανάβη, τὸν χασάπη, τὸν φαρά, τὸν οἰνοπώλη,
 Ὡς ἀκάθαρτα ἀγγελία καὶ ὡς ζῶα τοὺς νομίζω,
 Καὶ μὲ χίλια δυὸ σαποῦνια τὸ κορμί μου σαπουνίζω,
 Ἐὰν τύχω εἰς ἀνάγκην κ' ἡ περίστασις τὸ φέρῃ
 Νὰ τοὺς δώσω τ' ἀπαλόν μου Φαναριώτικόν μου χέρι.

Εἶμαι κόντε Φαναριώτης, κ' ἔχω σχέσεις πολλὰς μόνον
 Μὲ τὰ σπήτια τῶν Πριγκήπων, μὲ τὰ σπήτια τῶν Βαρόνων,
 Καὶ ποτὲ δὲν κάμνω φίλον ἐπιστήθιον κανένα,
 Ἄν ὁ ἴδιος δὲν ἴδω τὰ χαρτιά του ἕνα ἕνα,
 Κι' ἂν μὲ τίτλους δὲν μοῦ δείξῃ ὅτι εἶνε Φαναριώτης,
 Εἴτε Πρίγκηψ, εἴτε Κόμης, ἢ Βαρόνος, ἢ ἐκπότης.

Ο ΣΑΡΙΠΩΛΟΣ.

Εἶμαι νομικὸς καὶ ῥήτωρ, συγγραφεὺς, σοφὸς μέγας.
 Ὡς ἐμὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος.
 Ὅλων τῶν ἔθνων τοὺς νόμους τοὺς ἐσπούδασα, κ' ἐξεύρω
 Ἡὼς καὶ ποῦ καὶ πόθεν πρέπει τὸ ὠφέλιμον νὰ εὔρω.
 Τὴν ἡμέραν νύκτα κάμνω παρευθὺς ὅταν θελήσω,
 Κ' εἰς αὐτὸ μικροὺς μεγάλους εἰμπορῶ ἢ νὰ καταπίπτω,
 Καὶ ὁπότεν εἰς τὰς χεῖρας τὴν σοφὴν μου πέναν δρᾶττω
 Γῆν καὶ θάλασσαν ταράττω.

Τώρα ἐρχομαι, ὦ Ἔθνος, τολμηρὸς ἐνώπιόν σου,
 Ἐπειδὴ ποθῶ καὶ θέλω ἐγὼ μόνον τὸ καλόν σου.
 Τὴν γραφίδα μου θ' ἀρπάσω καὶ θὰ σὲ ἐξευτελίσω,
 Καὶ θὰ εἶπω ὅ,τι φθάσω διὰ νὰ σὲ παραστήσω
 Εἰς τὴν οἰκουμένην ὅλην ὡς ἡμιμαθὲς καὶ κοῦφον,
 Καὶ ὡς μάνδραν τῶν ἀγροίκων, τῶν κλεπτῶν καὶ τῶν ταρτούφων,
 Καὶ θὰ εἶπω πῶς δὲν ἔχεις οὔτε γλῶσσαν, οὔτε στόμα,
 Ἄλλὰ εἶσαι ἄπνουν σῶμα.

Ἄφοῦ ἔκαμες τὰ πάντα κ' ἐπροσπάθησες νὰ πνίξης
 Τὸν σοφώτατον Τζουμπέν σου, κ' εἰς τὸν κόσμον νὰ τὸν δείξης
 Τοῦ Συντάγματος φονέα, κ' ἀποστάτην, καὶ κακοῦργον,
 Δίδον πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῶν πολλῶν σου ῥηδιούργων,
 Ἐνῶ οὗτος προσεπάθει διὰ νὰ σὲ ἀνυψώσῃ,
 Καὶ εἰς τὰ νεκρά σου μέλη νέαν δύναμιν νὰ δώσῃ,
 Δὲν θὰ ἦσαι πλέον ἔθνος τῶν φωστῆρων τῶν μεγάλων
 Τῶν Πλατῶνων καὶ τῶν ἄλλων.

Παρεδόθης ὡς παιδίον εἰς τοὺς δύο σου τυράννους
 Κουμουνοῦρον καὶ Ζαήμην, ἀμαθεῖς, μωροὺς καὶ πλάνους.
 Ἐὰν εἶχεν ἔως τώρα ὁ Τζουμπές τὴν ἐξουσίαν,
 Θεὸς νὰ ἔβλεπες ταχέως τῶν Περσῶν τὴν μοναρχίαν,
 Ἄλλὰ τώρα... ἔρρε ἔθνος... πήγαινε κατὰ κοράκων...
 Μὲ τὰς χεῖρας σου σὺ μόνον ἤνοιξες μέγαν λαχκον.
 Εἰς τὸν διάβολον θὰ στείλω νόμους, Σύνταγμα, πατρίδα,
 Καὶ μὲ τὴν νομικωτάτην καὶ νευρώδη μου γραφίδα
 Εἰς τὸν Βούλγαρην τὸν μέγαν κάθεδίκαιον θὰ δώσω
 Καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του θὰ τὸν σώσω